

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนธันวาคม ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาเนื่องในงานทอดกฐินประจำปี พ.ศ.๒๕๕๔

วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๔

เพราะฉะนั้นใครมาก็ถือว่าเป็นผู้มีบุญแล้ววันนี้

เพราะฉะนั้นธรรมใดที่พระองค์ได้แสดงไว้เนี่ยศีล สมาธิ ปัญญาอันใดก็เป็นไปเพื่อความว่าง เพื่อความวิสุทธิทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้ ศีลละเว้นแล้วก็ว่างเห็นมัย

สมาธิตั้งใจก็ต้องตั้งใจกับความว่างที่เรียกว่าสุญญตสมาธิ

ปัญญารู้เหตุผลแล้วก็ต้องว่างไม่ให้ยึดติดในสิ่งที่ตัวรู้ด้วยต้องว่าอย่างนี้

เพราะฉะนั้นขอจะจบการศึกษาที่ก็อู้ว่าปัญญาก็อนิจจัง

ญาณความรู้ก็อนัตตาก็เป็นไปเพื่อความว่างอย่างเดียว

เพราะฉะนั้นพระธรรมวินัยทั้ง๘๔๐๐๐พระธรรมชั้นนี้เพื่อพระนิพพานทั้งหมดเลย เพื่อความว่างทั้งหมด เมื่อรู้แจ้งเห็นจริงแล้วไม่ต้องไปเสียเวลาไม่ต้องไปเรียนถึง๘๔๐๐๐พระธรรมชั้นนี้อาตมาเนี่ย(หัวเราะ) อย่างพวกโยมเนี่ยทำจิตให้ว่างก็พอแล้ว

ทำไมอาตมาจึงกล้าหาญชาญชัยว่าสามารถมาแห่งตลอดว่าเพียงแต่ทำจิตให้ว่างก็เท่ากับปฏิบัติครบถ้วน เพราะว่าอาตมาพิจารณาพุทธจริยาวัตรของพระองค์พระพุทธเจ้าที่พระองค์สร้างบารมีได้รับพระพุทธพยากรณ์มาแล้วเนี่ย๔๐สงฆ์แสนกัลป์มาเต็มในชาติเป็นพระเวสสันดรเนี่ยพระองค์ยังมาเสียสละพระนางมัทรีกัญหาชาติให้เป็นทานแล้วใครจะมาขอหทัยวัตถุใครจะมาขอดวงตาก็จะผ่าออกควักให้เนี่ยแสดงว่าพระองค์อหัมมอหามา๔๐สงฆ์แสนกัลป์

เพราะฉะนั้นทุกวันเนี่ยอายุคนไม่ถึง๑๐๐ปีเพราะฉะนั้นต้องอหัมมอหัจจนตายยืน เดิน นั่ง

นอนก็ภาวนาว่างๆพูดเข้าหูไปสู่ใจไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ไว้

เพราะอะไรจึงต้องไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์

เพราะขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เนี่ยพระพุทธเจ้าเรียกว่าอัสวักขยญาณ

อัสวักหรือขยะอาตมาเรียกว่าขยะ ขยะก็คือขยะอารมณ์ทั้งหลายเนี่ยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะสัมผัส ธรรมารมณ์ทั้งหลายเนี่ยเป็นขยะ ที่มันฝังลึกอยู่ในดวงจิตของคน

การเวียนว่ายตายเกิดก็เพราะอาศัยอารมณ์เหล่านี้ที่อาศัยสติระลึกไปตามสัญญาอุปาทานของอารมณ์ แล้วก็พาไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วน

ฉะนั้นต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติแล้วห้ามไม่ให้มันระลึก

คำว่าไม่ให้สติระลึกก็คือตัดสติตัวเดียวเนี่ยเท่ากับเราไม่ต้องทำงานเพิ่มขึ้นอีกสองอย่างคือสัญญา

อุปาทานเนี่ยสองอย่างเนี่ย

ถ้าเราตัดสติทั้งตัวเดียวสัญญาอุปาทานก็โดนตัดทิ้งไปด้วยงานของเราก็จะเหลือน้อยคือว่าง

ว่างได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้นเนี่ยอาตมาที่สอนเนี่ยของจริงทำของยากให้เป็นของง่าย

ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติเนี่ย

แต่ไม่ใช่โทษของสติให้รู้เนี่ยเป็นความม่งมายทั้งหมดเลยแล้วก็ไปไม่ถึงไหนด้วย

โสดาบันก็ยังไม่ได้เลยเพราะอะไร?

เพราะจิตยังไม่ว่างเพราะฉะนั้นเรื่องฌานเรื่องญาณก็อย่าไปม่งมายอย่าไปหลงเชื่อ โดนหลอก

เพราะอะไร? อาตมาพิจารณาตามพระพุทธรูปจิรายุวัตตรเนี่ยพระองค์เก่งกล้าสามารถ

ตอนที่พระโพธิสัตว์เป็นฤาษีที่พรหะเหินเดินอากาศได้รู้อดีตปัจจุบันอนาคตได้

แต่ก็ยังไม่โสดาบันเลยเนี่ย

พอมาจะตรัสรู้ในชาตินี้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าออกมหาภิเนษกรมณ์ไปเรียนจากอาฬารดาบสอุทกดา

บสก็ได้สมาบัติ๘ได้รูปฌาน๔

อรูปรฌาน๔เขาเรียกสมาบัติ๘พระองค์พิจารณาเห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้เนี่ยทิ้งเลยทิ้งอาจารย์อาฬารดาบสอุท

กดาบสเลยไม่สนใจเลย

แต่ยุคนี้สมัยนี้พวกโยมไปสนใจพวกฌานพวกญาณอะไรมั่วไปหมดโดนเขาหลอกด้วยแล้วไอ้คนที่มาหลอก

โยมก็เข้าไม่ถึงด้วย ไม่ใช่พระพุทธโฆษาทที่แท้จริง เพราะนิพพานัง ปรมัง สุธัญญัง

ที่ว่านิพพานัง ปรมัง สุธัญญังคือเมื่อจิตเรารู้แล้วเราว่างจิตของเราเป็นสุขเย็น เติบ นิ่ง

นอนเป็นสุขเพราะไม่มีอะไรมาแผ้วพานจิตของเราได้ จิตเราไม่ปฏิบัติ จิตจึงไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่ง

เนี่ยจิตของเราจึงเป็นสุขในปัจจุบัน

พอตายจิตของเราที่ว่างไปเรื่อยๆจนกระทั่งตายเนี่ยจึงจะเข้าถึงนิพพานัง ปรมัง

สุธัญญังว่างอย่างนี้เลยให้โยมรู้เอาไว้ไม่ใช่อาตมาพูดเล่น อาตมารู้ทั้งนิพพานัง ปรมัง สุธัญญัง นิพพานัง ปรมัง

สุธัญญังคนอื่นไม่รู้ เพราะอะไรเพราะเขาไม่ได้ปฏิบัติอย่างที่อาตมาปฏิบัติ

เพราะอาตมาฝึกปฏิบัติคิด๑ให้ลง๑๐ลงบารมี๑๐เนี่ยจนกระทั่งคิด๑ให้ลง๓๐เนี่ยวอร์มอัปบารมีมาตลอด

เลย แล้วก็มาทำยสุตก็มาแห่งตลอดบารมี๑๐ บารมี๒๐ บารมี๓๐ก็เพื่อว่างทั้งหมด

ยกตัวอย่างทานให้แล้วก็ว่าง ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง

เนกขัมมะมีทานมีศีลก็เพื่ออดใจแล้วก็มีการมีศีลแล้วก็เพื่อว่าง ปัญญาเพื่อให้มีทานมีศีลแล้วก็เพื่อว่าง

วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่าง ขันตอดทนเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง

สัจจะมีความจริงใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานปรารถนาเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง

เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง อุเบกขาวางเฉยทีหลังหมดเลยเพราะว่างแล้ววางเฉยได้แล้ว

วางเฉยทั้งภายในวางเฉยทั้งภายนอกเนี่ย แล้วตั้งใจมั่นกับความว่างเลยจึงเรียกว่าสุธัญญะสมาธิ

มีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ แล้วเราก็มีสุขปัจจุบันแล้ว เราก็ไม่ต้องไปยุ่งกับใคร

มีงานแล้วเราก็ทำไปตามหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาสามี

เป็นลูกเป็นหลานเป็นหมอบเป็นคนใช้ เป็นทหารตำรวจ เป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเนี่ยต้องทำไปตามหน้าที่

กายกรรม

พอจิตเรารู้แล้วที่นี้กายกรรมของเราก็มีสติของเราก็ไม่ไปสร้างกรรมทำบาปไม่ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ไม่ประทุ

กฤติผิดในกาม วชิกรรมก็ว่างไม่พูดมุสวาทไม่พูดส่อเสียดไม่พูดคำหยาบคายไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหล

มโนกรรมก็ว่างไม่มีความโลภอยากได้ของใครฟรีๆ ไม่มีความพยายามท้อฆาตแค้นใคร
 แล้วก็ไม่เห็นผิดจากครองธรรมที่ชอบเนี่ยก็ไม่มีเวรไม่มีกรรมกับใครแล้วเนี่ย เป็นสุขเขาเรียกนิพพานัง ปรมัง
 สุขังได้แล้วตอนนี้ ชี้ให้เห็นเนี่ยปฏิบัติแค่นี้เข้าถึงนิพพานัง ปรมัง สุขัง
 ถ้าเรายังว่างปฏิบัติต่อไปจนกระทั่งถึงตายเนี่ยก็จึงเข้าถึงนิพพานัง ปรมัง
 สูญญ์เพราะเวลาตายเนี่ยไอ้ที่มรรคที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายหรือผู้รจนาคัมภีร์หรือจะไปนิพพานหรือมรรค
 คเนี่ยสัมมาทิฐิเห็นชอบเขาว่าต้องเห็นอริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ
 มรรคแล้วเมื่อไหร่ไต่เบี่ยจะจบแต่ละอย่างสมุทัยเหตุให้เกิดตัณหาอีก
 ถ้าอาตมาพูดสั้นๆย่อๆก็หมายถึงว่าทุกข์
 พระองค์สอนให้กำหนดรู้ทุกข์ทำไมพระองค์จึงสอนให้กำหนดรู้ทุกข์?
 คือรู้แล้วไม่ให้ใกล้ทุกข์ไม่ให้ทุกข์เกิดคือให้ว่างจากทุกข์นั่นเอง สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยาก
 อยากที่ไหน? อยากกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณนั้นนะเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยาก ถ้าเราตัด จิตเราว่างตัดไม่มีรูป เสียง
 กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณแล้วเราก็เป็นสุขได้เป็นสุขปัจจุบันเพราะอะไรจึงเป็นสุขปัจจุบันเพราะไม่มีวิตกวิจารณ์รูป เสียง
 กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณแล้วก็ไม่มีการปรุงแต่งจิตไม่มีการปรุงแต่งรูป เสียง กลิ่น รส
 โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณเนี่ยจิตของเราว่างเพราะไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเป็นสุขในปัจจุบันเนี่ยจึงเข้าถึงนิพพานัง
 ปรมัง สุขังได้
 แล้วเราก็ปฏิบัติอย่างเนี่ยนิโรธความดับทุกข์ก็ดับอารมณ์คือดับไปเรื่อยๆเพราะเราเห็นอานุภาพ
 แห่งความสุขแล้วว่าเขาเรียกนิรามิสสุข สุขที่ไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณจึงเรียกว่านิรามิสสุข สุขเกิดจากเนกขัมมะสุขการปฏิบัติเพื่อให้จิตว่างเนี่ย
 เมื่อเราทำจิตให้ดับให้ว่างเนี่ยเป็นนิโรธความดับทุกข์ แล้วเราก็ดับเรื่อยๆไปเนี่ย
 เมื่อเราปฏิบัติเพื่อให้ดับเรื่อยๆไปเนี่ยเขาเรียกมรรคหนทางให้เข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ควรเจริญให้มาก
 คือเราตาเห็นรูปก็ดับทุกข์เราจะดับทุกข์ในรูปก็ต้องว่างจากรูป
 เมื่อเราจะดับทุกข์จากเสียงเราก็ว่างจากเสียง เราจะดับทุกข์ในกลิ่นก็ว่างจากกลิ่น
 จะดับทุกข์ในรสก็ว่างจากรส ว่างจากทุกข์จากสัมผัสก็ว่างจากสัมผัสโผฏฐัพพะสัมผัส
 ว่างจากธรรมารมณที่เป็นทุกข์ก็ต้องว่างจากธรรมารมณคือรูปอย่างใดอย่างหนึ่งในรูป เสียง กลิ่น รส
 โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยถ้าเราว่างได้เนี่ยจิตของเราเข้าถึงนิพพานัง ปรมัง
 สุขังในปัจจุบันนี้ไม่ต้องรอตายแล้วจึงจะว่างต้องเป็นนี่แหละที่เราจักทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคเนี่ย
 แล้วถ้าเวลาจะนิพพานจริงๆละนั้นนะที่เราว่างจากนิพพานัง ปรมัง
 สุขังเนี่ยสัมมาทิฐิเห็นชอบเนี่ยว่างจากความเห็นเลยไม่มีความเห็นอีกต่อไปแล้วเพราะว่างมาตลอดเป็นสุข
 มาตลอด กำลังจะตายกำลังจะนิพพานแล้วไม่มีความเห็นแล้ว
 สัมมาสังกัปปดำริชอบก็ไม่มีการดำริว่างจากดำริแล้ว

สัมมาวาจาจากการพูดจาชอบก็ว่างไม่มีการพูดจาอะไรตาหูฟังว่างเฉยๆเหมือนตาใส
ตาบอดแต่ความจริงไม่บอดไม่โง่แต่ตาหูเขาเรียกพุทธะว่างเนี่ย
เพราะฉะนั้นเรารู้อย่างนี้แล้วเราก็อบรมความว่างต่อไปเนี่ยเป็นการเจริญมรรคเนี่ยถ้าเพียรก็เพียรเพื่อความ
ว่างตอนนี้อย่างที่อธิบายที่ ๔ ก็หมายถึงว่าให้เราเนี่ยมีฉันทะ วิริยะพอใจในความว่างต้องว่าอย่างนี้
ฉันทะความพอใจในความว่าง จิตตะ วิมังสาในความว่าง วิริยะก็คือเพียรเพื่อให้ว่าง
วิมังสาความใคร่ครวญต้องยุติให้ว่าง
ว่างจากการใคร่ครวญให้หมดเยอะเยอะเลยถ้าอาตมาจะมาชี้แจงแสดงเหตุผลให้เห็นจุดบกพร่องอะไรเห็นค
วามเนิ่นช้าแต่ละเรื่องแต่ละราวเนี่ยอายุของเราไม่พอหรือชาตินี้ยิ่งอายุมากๆแล้วยิ่งแย่อย
เอาว่างอย่างเดียวพอแล้วเนี่ยสูงสุดทั้งนิพพานัง ปรมัง
สุขังในปัจจุบันเรื่อยๆไปจนกระทั่งตายนั้นน่าจะเข้าถึงนิพพานัง ปรมัง สุขัญญัง
เพราะคำริชชอบเราก็ไม่มีการดำริว่างแล้ว สัมมากรรมันโตการงานชอบก็ต้องว่าง ไม่มีการงาน
สัมมาอาชีโวอาชีพชอบก็ต้องว่างจากอาชีพ
สัมมากรรมันโตการงานชอบอะไรอาชีพชอบเนี่ยก็ต้องว่างหมดเหมือนกับเราแก่แล้วทำอะไรไม่ไหวแล้วยอมรับค
วามจริงว่าแก่แล้วทำอะไรมามากแล้วต้องว่างแล้ว
สัมมาสติระลึกชอบก็ตัดทิ้งเลยไม่ระลึกถึงใครแล้วแก่แล้วไม่มีสิทธิ์ระลึกถึงใครแล้วตัวเองก็จะตายวันตายพ
รุ้งแล้วยังจะมาว่านี่ถึงใครอีก
สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบก็ไม่มีการตั้งใจอย่างอื่นแล้วมุ่งแต่คิดว่าเดี๋ยวก็จะตายแล้วนิพพานัง ปรมัง
สุขัญญังอย่างเดียวเนี่ยไม่ต้องมีความตั้งใจแล้วอาศัยความเคยชินจากนิพพานัง ปรมัง
สุขังเนี่ยว่างมาตลอดเลยเป็นสุขมาตลอดเลย
แล้วก็ที่นี่มันจะตายก็ว่างจากสุขจากทุกข์เลยว่างจากบุญจากบาปหมดเลยที่นี้ ว่างจากสัพเพ อัมมา
อนัตตาว่างจากสัพเพ อัมมา
อนัตตาทั้งหมดเนี่ยจิตมันจะโน้มไปสู่พระนิพพานเองโดยอัตโนมัติคือความเคยชินที่เราปฏิบัติจนว่างแล้ว
เราก็มีความสุขกับความว่างเนี่ยไม่ต้องไปสนใจใครกับใคร
ใครจะให้เงินมาร้อยโกฏิล้านโกฏิอะไรก็ได้ยัดติดอะไรไม่ได้ยัดถืออะไรไม่ได้เห็นไม่ได้ชอบใจอะไรในสิ่งนี้
เพราะรู้ชัดแล้วว่าว่างก็คือต้องทิ้งหมดเลย
ทิ้งแล้วก็ว่างเหมือนกับเราเอาข้าวของอะไรมาใช้แล้วโยนทิ้งของไม่สะอาดอะไรก็โยนทิ้งๆแล้วก็ว่างจากสิ่ง
เหล่านั้น นั่นนะให้นึกถึงภาพอันนี้ไว้เพื่อโยนทิ้งสังขารร่างกายที่ว่าสวยว่างอะไรเนี่ยทั้งหมดเลย
เขาต้องห้ามไปฟังไปเผาทั้งหมดเลยต้องว่าอย่างนี้ไม่มีใครเก็บไว้ให้เรารู้ไว้อย่างนี้
เมื่อเรารู้แล้วเราก็จะได้ไม่เป็นทุกข์กับสิ่งที่เรามี
สิ่งที่เรามีทั้งหลายนั่นแหละเป็นอัตตะที่เราไปยึดติดไว้นั่นแหละเป็นอัตตะ อัตตกิลมถานุโยคมัง
กามสุขัลลิกานุโยคบ้างเนี่ยที่พระองค์สอนไม่ให้บรรพชิตไม่ควรเสพก็คือไม่ให้เข้าใกล้
คำว่าไม่ให้เข้าใกล้ก็คือให้ว่างนั่นแหละพอไม่เข้าใกล้ก็ว่างแล้วเนี่ยต้องจำไว้ให้ดีนะ
จะได้ทำจิตของเราไว้ให้ว่าง พระองค์สอนให้รักษาจิตนะไม่ให้รักษาอารมณ์นะ

ใครอย่าไปม गयाไปเชื่อครูบาอาจารย์ไม่รู้จริงเห็นแจ้งม गयाสอนให้รักษาอารมณ์เนี่ยผิด
 อารมณ์คืออะไร? อารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณ์เนี่ยรักษาไม่ได้มันต้องแก้ต้องเจ็บต้องตาย
 ไอ้ที่ยุคนี้สมัยนี้ที่เขามีอาหารมีเครื่องประทีนผิวอะไรที่ทำให้สวยคงทนแต่ท้ายสุดมันก็ต้องเสื่อมแก่ เจ็บ
 ตายเสียเวลาเวลาในการที่ไปเสริมสวยทำนั่นทำนี่อีกเนี่ย หหมดเงินหมดทองไปอีกเยอะแยะเลย
 เพราะฉะนั้นเนี่ยเรา รู้ความจริงแล้วก็อย่าให้เสียเวลาไม่ให้เสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของด้วย
 เหมือนพระองค์แสดงว่าสูทั้งหลายชนทั้งหลายหรือท่านทั้งหลายจงมาดูโลกอันตระการตาที่พวกชนเขลาห
 มกอยู่ที่ผู้รู้หาเกี่ยวข้องกับด้อยไม่
 เพราะเห็นโลกที่ตระการตาที่สวยๆงามๆเนี่ยแล้วพระองค์ก็อธิบายอีกนิตหนึ่งว่าประดุจดั่งราชรถพระราชที่
 ประดับประดาต่างๆที่ตกแต่งไว้ดีแล้วเนี่ย
 ท้ายสุดที่เอาแก้วเอาอะไรไปประดับประดาที่ราชรถเนี่ยท้ายสุดก็หลุดลวงไปนั่นเน่นนานเข้าก็คร่ำคร่าผุพังไ
 ม่ทนต่อฝนลม แดด แผลผาหลายวันหลายเดือนหลายปีเนี่ยอนิจจังคือความชราเกิดขึ้นแล้ว
 ความเศร้าหมองคือความไม่สวยไม่งามเกิดขึ้นแล้วในราชรถหรือสังขารร่างกายที่เราคิดประดับประดาตกแต่ง
 ตั้ง ที่ผู้รู้ความจริงแล้วไม่ยอมเสียเวลาเนี่ยแต่ผู้รู้หาเกี่ยวข้องกับด้อยไม่เนี่ย
 คือว่างไปจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคำว่าไม่เกี่ยวข้องกับคือว่างไม่พยายามก่อเกี่ยวไม่ห่วงเหนี่ยวเอามาเป็นอาร
 มณ์ คำว่าไม่ก่อเกี่ยวคือว่าไม่เอามาเป็นอารมณ์อีกให้เพียงแต่รู้
 คำว่ารู้หรือสักแต่ว่ารู้หรือสักแต่ว่ารู้คือตาเราเห็นรูปแล้วเราก็อย่าเอาความรู้ความเห็นไปใส่ในรูปหญ
 ิงอย่าเอาเข้าไปใส่ในรูป อย่าเอาความสวยความไม่สวยไปใส่ในรูปเนี่ยก็ว่างแล้วสักแต่ว่าเห็น
 เราอย่าความรู้ที่เราเคยรู้ไปใส่ในความที่เรา รู้ก็สักแต่ว่ารู้เนี่ยที่พระองค์แสดงสักแต่ว่ารู้ก็ว่ารู้
 เห็นก็สักแต่ว่าเห็น ได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน
 ได้ทราบได้รู้สึกก็สักแต่ว่าได้ทราบได้รู้สึกเนี่ยอย่าเอาความรู้ความเห็นไปใส่ในสิ่งที่เรา รู้เราเห็นเราทราบเรา
 สึก เนี่ยแล้วเราก็ว่างต่อไปเนี่ยหมายถึงความหมายเป็นอย่างนี้ คำว่ารู้สักแต่ว่ารู้ เห็นสักแต่ว่าเห็นเนี่ย
 รู้เดียวเดียวมันก็ไปรู้อย่างอื่นนะไอ้ความรู้เก่าก็หายไปแล้วเห็นมัยอนิจจังไปแล้วอนัตตาไปแล้วไม่ได้ระลึกถึ
 งมันอีก
 เนี่ยไอ้การที่ไม่ได้ระลึกถึงสิ่งที่เรา รู้มาก่อนแล้วเนี่ยไอ้เนี่ยที่ม आयศัยรู้กลับมา รู้เนี่ยตัวสติมันเป็นตัวพลิกผันใน
 หนักกลับมาระลึกถึงอีกเนี่ยเรา รู้ผ่านไปแล้วมันกลับมา รู้อีกทำให้เสียเวลา รู้อีก
 ทำให้เราไปเป็นทุกข์กับการที่เรารู้ที่ผ่านมาแล้ว ความทุกข์ยาก ความลำบากความคับแค้นใจ ความโลภ
 ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ มานะ ทิฏฐิเนี่ย आयศัยตัวสติเนี่ยไประลึกถึงมัน
 เพราะสติก็ระลึกไปตามสัญญาอุปาทานด้วย
 ที่มันเคยจดเคยจำไว้เนี่ยเนี่ยสัญญาเป็นสัญญานั่นเนี่ยการจดการจำเรียกว่าสัญญา
 อุปาทานแปลว่าความยึดถือเอาไว้ แล้วสติมันก็ระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเนี่ย
 เพราะฉะนั้นเนี่ยตัดสติทิ้งตัวเดียวเนี่ยสัญญาอุปาทานยกมือไปเลยไม่ต้องไปเสียเวลานึกคิดถึงมันอีกเนี่ย
 ที่อาตมาสอนๆเนี่ย อาตมา รู้ง่ายเข้าใจเร็วไม่ต้องไปเสียเวลาอีก โยมไปมัวสงสัยเนี่ยสงสัยนี่

อะไรคือตัวสงสัยผู้ใหม่? เนี่ยเขาเรียกวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งนั้นเนาะ
 ยิ่งสงสัยเนี่ยก็คือวิตกวิตกคือความตรึก
 วิจารณ์คือความตรองหรือความใคร่ครวญเนี่ยวิตกวิจารณ์เนี่ยที่มันทำให้เราต้องมาระลึกของเก่าอีกสิ่งทีผ่านมา
 อีกเป็นการเสียเวลาเสียพลังงานเสียประโยชน์แทนที่จะทำประโยชน์ในปัจจุบันให้ลุล่วงไปทำงานให้เสร็จ
 ทำมันให้เสร็จทุกอย่างให้สำเร็จไปเนี่ยไปเสียเวลากับวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งไม่ดีเนี่ย
 เพราะฉะนั้นเราจะต้องรู้ตรงนี้
 แล้วก็อย่าไปใส่ใจสติที่ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ชี้โทษของสติให้รู้
 เพราะฉะนั้นโทษของสติก็คือมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานตามปกติพระองค์จะสรรเสริญสติกับสัมปชัญญะ
 คู่กัน แล้วอาตมาก็มาพิจารณาว่าทำไมพระองค์จึงยกย่องสติสัมปชัญญะว่าเป็นธรรมมีอุปการะมาก
 เพราะพระองค์ใช้มหาสติเนี่ยพอนั่งโคนต้นโพธิ์แล้วระลึกว่าก่อนที่พระองค์มานั่งที่ต้นโพธิ์ตรัสรู้เนี่ยก่อนเนี่ย
 พระองค์มาจากไหน เนี่ยก็ระลึกย้อนหลังไปย้อนหลังไปจนได้ปุพเพนิวาสานุสติญาณ
 จุตูปปาตญาณเนี่ยใช้มหาสติระลึก
 พอถึงอัสวักขยญาณทำอาสวะให้สิ้นไปเนี่ยใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติดีสก็เบรกไม่ต้องระลึกแล้วให้หมดไป
 ยการที่ระลึกถึงปุพเพนิวาสานุสติญาณ ที่เป็นอารมณ์
 จุตูปปาตญาณเป็นอารมณ์แล้วใช้เหตุใช้ผลอะไรเนี่ยเกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งมากมายเนี่ยพระองค์ต้อง
 ใช้สัมปชัญญะเนี่ย
 อันเนี่ยจึงเป็นเหตุที่อาตมาได้รู้ถึงรากฐานของมหาสติกับของมหาสัมปชัญญะเลยต้องว่าอย่างนี้รู้ถึงรากเห
 งว่าเออ! ที่พระองค์ยกย่องมหาสติหรือยกย่องสัมปชัญญะว่าเป็นธรรมมีอุปการะมากเป็นอย่างนี้
 แต่ตรงกันข้ามถ้าเราไประลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์
 สัมปชัญญะก็ไปรู้แล้วก็ไม่หายไปจากใจ มันรู้แล้วก็รู้ไปเรื่อยๆไปยึดติดเอาใหม่เอาใหม่เพิ่มอีกมากมาย
 ที่เนี่ยเป็นสัญญาอุปาทานเพิ่มปรุงแต่งเพิ่ม
 เพราะฉะนั้นเราแล้วอย่าให้เสียเวลาเนี่ยเพื่อความรู้ยิ่งเห็นจริงเนี่ยเพื่อมรรคผลนิพพานในปัจจุบันนี้เนี่ยต้อง
 งดตัดทิ้งเลยตัดสติที่ห้ามไม่ให้ระลึกเลยเพราะเรารู้แล้วเนี่ย รู้ได้ยังงัย?
 ก็รู้ตามที่พระองค์ระลึกไปมากมายขนาดไหนก็ได้ปุพเพนิวาสานุสติญาณสร้างกรรมดีจตุปปาตญาณสร้าง
 กรรมดีกรรมชั่วไปเกิดในสถานที่ที่ดีที่ชั่วอะไรไปเป็นพรหมเป็นเทพเป็นนรกสวรรค์อะไรเนี่ยๆใช้มหาสติเนี่ยระ
 ลึกไป เพราะฉะนั้นอัสวักขยญาณคือทำอารมณ์ให้สิ้นไปก็คือทำปุพเพนิวาสานุสติญาณ
 จุตูปปาตญาณให้สิ้นไปเนี่ยจึงจะเป็นอัสวักขยญาณ ที่พระอาจารย์เรียกว่าชยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เนี่ย
 ถ้าไปบอกโยมว่าโยมเมื่อไหร่จะทำอัสวักขยญาณให้เกิดเนี่ย
 โยมคิดหัวแทบแตกก็ไม่มีทางได้หรอก(หัวเราะ)แต่อาตมาบอกเขี่ย!
 ทำอารมณ์ให้สิ้นไปเนี่ยเอารูปให้หมดไปจากใจหายไปจากใจ ให้เสียงหมดไปจากใจว่างไปจากใจ กลิ่น รส
 โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ว่างไปจากใจแค่เนี่ยโยมทำได้เลย
 เพราะอันนั้นสำหรับพระพุทโธเจ้าที่พระองค์มาแสดงในยุคคนนั้นสมัยนั้น
 แต่ยุคนี้สมัยนี้คนที่เข้าใจรู้อย่างนั้นหายากเนี่ยพระอาจารย์เลยต้องบอกอย่างชื่อย่างตรงเนี่ยต้องทำชย

ะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ให้หมดไปเนี่ย

ที่เราไปเล็งเอาไว้ว่ามันสวยมันงามไม่สวยไม่งามอะไรเนี่ยมะเร็งอารมณ์(หัวเราะ)เอาให้หมดไปจากใจให้รู้สึกแต่ว่ารู้สึกให้เห็นสักแต่ว่าเห็น ไม่เอาความรู้ความเห็นไปใส่ในรูปที่เราเห็น เสียงที่ได้ยิน ในกลิ่นที่เราได้กลิ่น ในรสที่เราได้รู้รส ในการที่กายของเราได้สัมผัส

โกฎฐัพพะสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งฤดูร้อนฤดูฝนฤดูหนาวเนี่ยเรารับรู้าเออ!

เนี่ยมันเป็นจริงสิ่งที่เรารับรู้สิ่งที่เรารับรู้ทั้งหมดว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราให้มันว่างต่อไปอีก ทีนี้ว่าเออ!

รู้แล้วทำไมจึงต้องละ เพราะว่ามันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราจึงไปบังคับบัญชาร้อนไม่ให้ร้อนได้

เย็นให้หายเย็นได้ ฝนตกฟ้าร้องอะไรเนี่ยบังคับไม่ค่อยได้เนี่ยตอนเนี่ย

ถ้าเกี่ยวกับพรหมเทพเทวดาดาลบันดาลเนี่ยบังคับได้

แต่ถ้ามันเกิดโดยธรรมชาติเนี่ยบังคับไม่ได้เนี่ยเหมือนน้ำท่วมเนี่ย ใ้พวกที่ปลุกเสกเลขยันต์คาถาหมานิยมมหาเสน่ห์เนี่ยตอนเนี่ยให้ไปปลุกเสกให้น้ำแห้งมันทำได้หรือเปล่า(หัวเราะ)นี้เป็นของธรรมชาติ

ถ้าใ้พวกดาลบันดาลอะไรเนี่ยปราบไปแล้วก็หายเกลี้ยงหมดพอใ้คนปลุกคนเสกหายไปแล้วใ้ที่มันปลุกมันเสกก็พลอยหายไปด้วยเพราะฉะนั้นใ้รู้ใ้ใช้อย่างนี้ไม่ต้องไปยึดติดมันพวกญาณพวกฌานเนี่ยไม่ใช่ของจริงไม่ใช่ของแท้แล้วต้องประคับประคองด้วยไม่ใ้มีปริโภชใดๆไม่ใ้มีญาณปริโภชไม่ใ้มีฌานปริโภช

คำว่าปริโภชคือห่วงใยอาลัยอาวรณ์เหมือนกับกฐินเนี่ย

ต้องไม่มีปริโภชในการที่จะมาหวังที่จะต้องตัดเย็บย่อมฝาดอะไรพวกเนี่ย

เพราะฉะนั้นเรารู้อย่างนี้แล้วเราก็ก้ามความสงสัย

คำว่าก้ามความสงสัยคือก้ามวิตกวิจารณ์ก้ามสังขารการปรุงการแต่งไปหมดเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็กว้างหมดไม่ให้ยึดติดหรอกทั้งดีทั้งไม่ดีคนชั่วคนเลว คนดีคนไม่ดีอะไรว่างหมดไม่ให้ยึดติด

เพราะฉะนั้นเป็นกรรมเฉพาะตนใคร

คิดดีทำดีมันก็เป็นผลดีแก่ผู้มันใครคิดชั่วไม่ดีก็เกิดโทษแก่ผู้มันมันอยู่ที่จิตใจของแต่ละคน

ฉะนั้นถ้าเราทำใจว่างได้ไม่มีดีไม่มีชั่วหมดไม่มีทุกข์กับสิ่งที่มีต้องว่าอย่างนี้พระอาจารย์ก็บอกแล้วเนี่ยเพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงมากำชับซ้ำกับอาตมาที่ได้ยิน อตตะวิริยะ เนี่ยอตตะก็คือตัวตน

วิริยะคือความเพียร สิ่งไหนที่เกี่ยวข้องกับตัวตนนั้นนะเราต้องเพียรหมดเลย

ทานเกี่ยวข้องไหมเกี่ยวข้องก็ต้องเพียร ศิลเกี่ยวข้องหรือเปล่าเกี่ยวข้องก็ต้องเพียร เนกขัมมะเกี่ยวข้องไหมเนกขัมมะพรหมจรรย์เนกขัมมะความอดใจเนี่ยต้องว่างให้หมดเลย

เพราะฉะนั้นปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตาอุเบกขาเกี่ยวข้องหมด ว่างมันให้หมดเลย

คือวิริยะเพียรคือว่างให้หมดเลยไม่เอามาขึ้นหน้าเลยแล้วก็ใ้ว่างไปให้หมดไม่ให้สนใจทั้งดีทั้งไม่ดีทั้งหมดเลย แล้วเราจะใ้ได้ไม่มีอุปสรรค แล้วเราจะใ้ได้ไม่มีทุกข์ ปัจจุบันไม่มีทุกข์อนาคตก็ไม่มีทุกข์

ถ้าเราสร้างกรรมทำชั่วไว้ในอดีต ปัจจุบันเราจึงต้องเป็นทุกข์แล้วถ้าเรายังทำทุกขใ้สิ้นไปไม่ได้

ทุกขมันก็ยังต้องไปปรากฏในอดีตอีกเป็นกรรมวิบากกรรมเนี่ยเป็นแบบนี้ต้องว่าอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องสนใจ

สนใจอย่างเดียวก็คือทำจิตใ้ว่างอย่างเดียวเนี่ยตามพระพุทธโฆษาเนี่ยแล้วเราก็จะเป็นสุขสงบสุขสันติสุข

เกิดขึ้นในจิตของเราเอง เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องไปถุ่นวายอะไรทั้งสิ้น

ใช้ความถุ่นวายต้องถือว่าไม่ให้มีในใจเรา ใจเราต้องว่างการที่เราทำใจให้ว่างนี่เป็นการรักษาใจเรา
ที่พระองค์เป็นการรักษาจิตเหมือนกับในครั้งพุทธกาลมีภิกษุผู้มีจิตศรัทธาแก่กล้ามากเลย

พอบวชแล้วก็อุปชฌาย์ท่านก็สอนอภิธรรมไปหาอาจารย์นั้นท่านก็แสดงพระวินัยแล้วก็เพียงแต่เหยียดมือเหยียดเท้าก็เป็นอาบิตินั้นอาบิตินี้ จะไปสีกแล้ว

ผ่านพระคันธกุฎีพระองค์ก็ตรัสเรียกมาถามว่าจะไปไหนหรือทำอะไรเนี่ย

ข้าพระพุทธเจ้าที่แรกก็นึกว่าบวชแล้วก็จะมีความสุขแล้วก็สงบสุขจึงใคร่บวชเพื่อความพ้นทุกข์

แล้วก็บอกความจริงกับพระองค์ว่าการที่ข้าพระพุทธเจ้าไปหาครูอุปชฌาย์อาจารย์ก็แสดงเรื่องพระอภิธรรม
เรื่องพระวินัยเนี่ย กระทั่งมือเท้าจะเหยียดก็เป็นอาบิติโทษ พระองค์บอกรักษาจิตอย่างเดียวได้ไหม ได้

พระองค์ก็บอกว่ารักษาจิตไว้ให้ว่างไม่ให้มีอารมณ์ถ้าเรารักษาได้ก็ไม่มีทุกข์แล้ว

เพราะอารมณ์นั้นแหละเป็นต้นเหตุให้เกิดทุกข์จำไว้ให้ดีเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์รูป เสียง กลิ่น รส

โณภูริัพพะ ธรรมารมณฺเญียรูปก็ตามเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ เสียงก็ตามเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์

กลิ่นก็ตามเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ รสก็ตามเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์

โณภูริัพพะสัมผัสก็ตามเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ ธรรมารมณฺเญียรูปที่จิตระลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โณภูริัพพะ

ธรรมารมณฺเญียรูปเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์

ฉะนั้นรักษาจิตให้ว่างก็คือไม่ให้นึกถึงอารมณ์เลยต้องว่าอย่างนี้สิ่งที่ล่วงแล้วไปแล้วไม่ให้ระลึกระลึกแล้วก็
ทุกข์มีโทษ

เพราะฉะนั้นเนี่ยก็ให้รู้ไว้อย่างนี้การทำบุญทำทานก็เพื่อความสิ้นทุกข์หมดทุกข์ให้ท่านหมดแล้วก็ให้ว่างคือ
หมดกระเป๋าก็ไปแล้วเนี่ยควักกระเป๋าก็ไปแล้วหลายแสนว่างไปแล้ว(หัวเราะ)ให้ท่านแล้วก็ว่างไปแล้วเนี่ยเรา

อยากได้บุญนี้ก็ว่าได้บุญคืออะไร? บุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง

มุทิตาบ้าง อุเบกขาบ้างผู้ให้ก็ต้องด้วยความยุติธรรมเต็มอกเต็มใจให้ไม่มีการบังคับศรัทธา

ถ้าบังคับศรัทธาถือว่าไม่บริสุทธิ์อีก เพราะเขาทำด้วยความจำใจ

ด้วยความจำเป็นหรือทำด้วยความกลัวเนี่ย

ทำด้วยความกลัวนั้นกลัวนี้สารพัดอย่างเนี่ยอาศัยความกลัวเป็นต้นเหตุแล้วก็ทำด้วยความกลัวท่านนั้นก็ยังไม่
ไม่บริสุทธิ์ต้องว่าอย่างนี้

ต้องให้บริสุทธิ์คือทั้งผู้ให้ผู้รับที่พระองค์แสดงทักษิณาทานวิสุทธิ๔ทานบางอย่างบริสุทธิ์ฝ่ายทายกผู้ให้

ไม่บริสุทธิ์ฝ่ายปฏิบัติคาห�ผู้รับเพราะฉะนั้นถ้าฝ่ายปฏิบัติคาห�ผู้รับไม่มีศีลไม่มีธรรมก็ไม่บริสุทธิ์

ทานบางอย่างทักษิณาทานบางอย่างบริสุทธิ์ฝ่ายปฏิบัติคาห�ไม่บริสุทธิ์ฝ่ายทายกหมายถึงผู้ที่รับเป็นผู้บริสุทธิ์
แต่ทายกผู้ให้ไม่บริสุทธิ์เนี่ยเป็นอันดับสอง

ทักษิณาทานบางอย่างบริสุทธิ์ทั้งฝ่ายทายกผู้ให้บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายปฏิบัติคาห�นี้มีผลอันสูงส่งมาก

ทักษิณาทานบางอย่างไม่บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายทายกไม่บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายปฏิบัติคาห�ผู้ให้

แต่ถ้าถวายเป็นสังฆทานหรืออุทิศทานเนี่ยสงฆ์เป็นผู้ทำให้บริสุทธิ์ อันนี้มีอยู่ในพระไตรปิฎก

ทักษิณาวินัย๔

เพราะฉะนั้นโบราณเขาบอกว่าก่อนที่เขาจะถวายทานเขาก็จะสมาทานศีลก่อนทุกคนมีศีลก่อนแล้วก็ตาม
ทานของเขาก็จะเป็นทานบริสุทธิ์ด้วย

ถ้าสงฆ์ไม่บริสุทธิ์ก็ทำเฉพาะของท่านเรื่องของท่านแต่ของฉันบริสุทธิ์ฉันก็ได้อันสงฆ์ของฉันไปเต็มๆต้องว่า
อย่างนี้ เจตนาเนียพลิกวิกฤตเป็นโอกาสเลย

พระอาจารย์เนี่ยคิดไม่เหมือนใครเนี่ยวันเนี่ยจะให้เป็นที่ฐานทานอธิษฐานไปถวายพระพุทธเจ้าเป็นที่ฐานถ
ยพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าทุกพระองค์เลย

พวกพระที่ไม่มีศีลไม่มีธรรมไม่สมควรที่จะมีส่วนได้ เนี่ยพระอาจารย์พลิกวิกฤตเป็นโอกาส

ไม่สนใจเล็กแล้วพวกทูลศวกโกหกโกไห้วอะไรเนี่ยไม่สมควรที่จะมาได้รับทานอันบริสุทธิ์ของพวกเขาโดยม
ว่าอย่างนี้ ให้มันเป็นไปตามกรรมของมันคนไหนไม่บริสุทธิ์

เดี๋ยวนี้เยอะมากพวกสังฆมารอริยมารอดกัณฑ์อวดกล้าเข้าเก่งเข้าแค้นมีคาถาอาคมมีทำคุณไสยอะไรพวกเนี่ย
โกหกทั้งนั้นอย่าไปเชื่อไม่ได้บุญหรอกเพราะไม่ใช่พระของพระพุทธเจ้า

พระของพระพุทธเจ้าต้องมีศีลมีธรรมอย่างซื่ออย่างตรงพูดคำเดียวรู้เรื่อง

อย่างอาตมาเนี่ยพูดคำเดียวรู้เรื่องพระองค์พูดคำเดียวรู้เรื่อง

ไฉนนี่พูดหยาบแตกพูดแล้วพูดอีกก็ยังไม่รู้เรื่องเนี่ยพวกมารทั้งนั้นพวกสังฆมารอริยมารเต็มแผ่นดินตอนเนี่ย
หนือไต่ตะวันออกอีสานภาคกลางเพียบ ไม่เลือกแม้พวกธรรมยุติมหานิกายนั้นนะศีลขาดกันเยอะแยะ

อย่าไปใส่ใจเลยเนี่ย ถ้าโยมทำจิตให้ว่างได้ไม่ต้องไปวัดหรอกยื่น เดิน นั่ง นอนอยู่ที่บ้านนั่นแหละ

โมทนาสาธุถึงพระพุทธเจ้าก็โมทนาสาธุกับพระพุทธเจ้า

นี่ถึงพระธรรมคำสอนก็โมทนาสาธุกับพระธรรมคำสอน

นี่ถึงพระอรหันต์เจ้าผู้สิ้นกิเลสไปแล้วนี่ถึงผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบก็โมทนาสาธุไม่ต้องเสียสักบาทสักสิ่ง
เลยเพราะเสียไปมากแล้วยังไม่เห็นมีอะไรเลยเป็นทุกข์อีกต่างหากเพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่ออย่าไปงมงายเลย

อย่าไปติดพิธีกรรมใดๆด้วยอย่างอาตมาเนี่ยรู้ง่ายเข้าใจเร็ววิธีแก้ไขเอาตัวรอด พระพุทธเจ้าว่า สุทธิ อสุทธิ
ปัจจุตัต นาถุญญ อถุญญ วิ ไสธเยเนี่ย ความบริสุทธิ์ไม่บริสุทธิ์เนี่ยเป็นของเฉพาะตน

ตัวเราบริสุทธิ์แล้วก็ข้างคนอื่นไม่บริสุทธิ์ก็เรื่องของเขาเองเขาต้องไปรับผลของเขาเอง

เราอย่าไปใส่ใจอย่าไปยินดียินดีอย่าไปพอใจกับสิ่งเหล่านี้เนี่ย แล้วเราก็ไม่เดือดร้อน เราทำเท่าที่มีด้วย

ไม่ต้องมีนั่นมีนี่อย่างนั้นอย่างนี้ไม่จำเป็น

ความจริงกฐินเนี่ยผ้าผืนเดียวก็เป็นกฐินได้ผ้าสบงผืนเดียวเนี่ยเขาเรียกผ้ากฐินจะทำจีวรหรือสังฆาฏิหรืออัน
ตราวสกผืนใดผืนหนึ่งเนี่ยก็เป็นกฐินแล้วไม่ต้องมีอย่างนั้นมืออย่างนี้ไม่ใช่หรอก

ไฉนนั้นก็เท่ากับโยมสมทบเข้ามาหรือเพิ่มบุญเข้ามาหรือเพื่อให้เต็มอัฐบริวารไตรจีวรครบถ้วนเนี่ยให้รู้ไว้อย่า
งนี้ไม่ต้องงมงายหรอก

เราคนทุกข์คนยากไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของก็โมทนาสาธุเนี่ยกับกฐินทั่วโลกที่ถวายผู้บริสุทธิ์เนี่ยจำ
ไว้เอาแค่นี้พอแล้ว..(หัวเราะ)..ต่อไปจะได้ถวายกฐินอธิษฐานถวายพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

พระธรรมเจ้าทุกพระองค์พระอรหันต์เจ้าทุกพระองค์...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพุธที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๑๑.๕๐ น.